

Na cestu životem

Ivana Kultová

Na cestu životem

Ostrava 2016

Vydal: Křesťanský sbor Ostrava-Kunčičky

Odpovědný redaktor: Ján Ostrolucký

Obálka: ETHICS, Ostrava

Tiskárna: ETHICS, Ostrava

Vydání: první

Rok vydání: 2016

© 2016, Křesťanský sbor Ostrava-Kunčičky

ISBN...

Předmluva

Básně této sbírky vznikaly především příležitostně, pro osobní evangelizaci, pastorační, případně též sborové programy a právě k těmto účelům – krom potěšení – by měly sloužit svým čtenářům při jejich osobní či sborové službě. Je tudíž možno je podle potřeby a konkrétní situace (např. podle toho, zda adresátem je muž či žena apod.) pozměňovat, upravovat, zhudebňovat, dramati-zovat apod. a dávat dál.

Bude ovšem dobré, když úpravy zachovají rytmus a rým. Pokud by čtenář některou z básní chtěl někomu posloužit a potřebnou úpravu by raději svěřil mně, ať mi laskavě napíše na adresu *ivana.kultova@seznam.cz* a může se na mne obrátit i v případě, že by potřeboval novou báseň do jiné situace, na kterou se žádný z textů v knížce přímo nehodí. Bude-li to v mých silách, ráda mu ji napíšu.

Především toužím po tom, aby sbírka posloužila Boží slávě, záchraně dosud nespasených a povzbuzení a pomoci v různých situacích.

Závěrem bych ráda poděkovala bratru redaktorovi Jánů Ostroluckému a ostatním spolupracovníkům za ochotu sbírku vydat a za péči, kterou uskutečnění tohoto úkolu věnovali.

Ivana Kultová

Pozvání ke Spasiteli

Mám tě rád

Když směješ se, či skláníš hlavu
ve smutku náhlém, v soužení,
když trpíš pod cynismem davu
a když tvou práci necení,
když práce zdá se krutou dřinou
a chtělo by se strašně spát,
když na polštář se slzy řinou –
vzpomeň si, drahý: mám tě rád.

Nic nenutím. Z těch nejsem, milý,
kdo „lásku“ mocí hlásají,
po kterých v srdci hrůzy zbyly
a jichž se děšíš potají;
má láska jiného je druhu –
jak květ, jež skrývá hustý sad:
zavoní jemně, dá ti vzpruhu
a tiše řekne: Mám tě rád.

Má revoluce byla tichá:
přišel jsem – a svět proti stál,
šlapala po mně zlost a pýcha –
já zvítězil. Čím? Život dal.
I tobě chci dát srdce jiné,
z něj budovat svůj nový stát,
v kterém už nikdo nezahyne.
Můj milovaný, mám tě rád.

Nekárám tě, žes mimo zatím,
že neznáš moji náklonnost.
Zavoláš jednou – já se vrátím.
Jsem tichý, něžný jen tvůj host.
Dozraješ v nové milování,
jak stalo se už tolikrát.
Než procitneš – v tvém spánku dlaní
hladím tě, čekám: mám tě rád.

Dvojí narození

Když přijde lidské narození,
tu všude radost nastává.
Přibylo dítě, vše se mění
a často bývá oslava.

Žel, život je tak ohrožený
a smrt mu hrozí ze všech stran.
Dík, že nám spásu, vykoupení
přinesl Kristus – Král a Pán.

Kdo do srdce jej přijme svého
a duchovně se narodí,
má věčný život z rukou jeho:
když v Něm jsme – kdo nám uškodí?

Pán čeká s láskou na tu chvíli,
kdy srdce lidské promění:
jemu je každý člověk milý –
ach, kéž by přijal spasení!

Příteli drahý, blahopřání
je krásné přijmout rok co rok;
však netušíme přitom ani,
co přijde zítra – napřesrok?

Kéž Boží láska nekonečná
srdce vám Duchem prozáří,
kéž i vám vzejde radost věčná
a Zlého klam se nezdaří!

I na vás čeká; s láskou Krále
vám také ruku podává,
ať zrodíte se dokonale.
To teprv bude oslava!

Jediná pomoc

„Objevuji tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejnuitnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! – A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.“

(Bible, Římanům 7,21–25)

Je krásné druhým dobro dát
a charakter svůj budovat –
kdo dokáže to ale?

Na cestě, jíž bych dát se měl,
obrovský trám mi stojí – žel –
o váze neskonalé.

To břevno bere srdci klid:
Nelze ho přelézt, obejít,
jím pohnout rukou svojí.
Ačkoli chtěl bych svatě žít,
celý svět láskou naplnit,
v cestě ten trám mi stojí...

Přemýšlím, smutně běží čas...
A náhle slyším v srdci hlas,
jenž jako kvítek hladí
a jde z něj něha, teplo, jas:
„Ten trám nezvedne nikdo z vás,
ač máte druhé rádi.

Já zvedl jej! A dlouho nes
a třikrát cestou pod ním kles,
byla to velká tíže.
V něm nesl jsem tvé viny děs,
abys moh' za mnou do nebes.
A ten trám měl tvar kříže...

To břevno, synku, je tvůj hřích,
kletba všech lidí zrozených,
jenž v pravé cestě brání.
Nehneš jím ze sil vlastních svých –
je pomoc však, bys přec ho zdvih:
ta tkví v mém slitování.

Vždyť za tě jsem ho nesl sám
a jedinou jen prosbu mám:
otevř mi srdce branku!
Toužím tam s tebou bydlet sám,
a radost, pokoj pak ti dám
i ve bdění i v spánku.

Pro kletbu místo nezbude,
hřích stát ti v cestě nebude
za službou pro svět kolem,
pro bohaté i pro chudé –
a mnohá radost přibude
těm, kdo se trápí s bolem.

Povíš jim také o mně, vid'?
Svou láskou na cestu jim svít',
až tu mou poznáš zcela.
Jsem Ježíš! Se mnou žítí nit'
Zlý nepřerve ti; mne se chyt'.
a pojd'! Toť pravda celá.“

Skála věků

*„Skálo věků, skryj mne v svém boku
pro mne bodeném...“
(Anglická píseň)*

*„A protože každého, kdož slyší slova má tato a plní je,
připodobním muži moudrému, kterýž vystavěl dům svůj
na skále. I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové,
a obořili se na ten dům, ale nepadl; nebo založen byl na
skále.“*

(Ježíšova slova v Matoušově evangeliu 7,24)

V bouři a dešti, v krutém větru vání,
s prázdnýma rukama a smutná zoufale –
buď zticha, duše, zanech naříkání:
vždyť dům máš postavený na skále.

Šedá se zdá – a leckdy mlčí chladně,
když sama jen chceš větrům vzdorovat
nebo když poddáš bolesti se snadně.
Však neboj se – v té skále není chlad.

V ní skryta síla je, jež živí zemi
a láska, na pohled snad nezřená.
Přijď, nebohá s marnými nadějemi,
přijď blíž a skloň k té skále kolena.

Ne od větrů – z ní naber sílu svoji
a ať tě chrání na každé z tvých cest!
Věř – ona všechny tvoje rány zhojí.
Skála je Bůh. A ten Bůh láska jest.

Peklo je!

Je peklo, je! A ač se ti to nezdá,
ač tvrdíš opak – ono přece je.
Tam nesvítí už slunce ani hvězda,
tam není klid, cíl ani naděje.

A je i nebe, krásné – pro každého,
i pro Tebe! Pán všechny pozývá.
Však jít tam nelze bez podmínky jeho:
celé své srdce dát mu zaživa.

Kdo pozná hřích svůj, k peklu že se řítí,
kdo spatří kříže lano záchranné
a včas se chopí spásných jeho nití –
jen tomu jaro v nebi nastane.

Nevěřit v peklo je až příliš snadné;
až přijde, už to snadné bude míň.
Když člověk jednou do propasti spadne,
je pozdě na něj volat: Nezahyň!

Ted' dosud čas je, ted' má ještě cenu
vzpamatovat se, směr svůj pozměnit.
Tož prosím, volám v Ježíšově jménu:
bodené ruky chop se – budeš žít!

Odpoledne v lese

(Malachiáš 3,20)

Les šumí, voní pryskyřicí,
zpod smrčků hříbky jukají.
Co na tu krásu všechnu říci,
jež rozlévá se po kraji?

Jak je to milý odpočinek
a jaký pokoj v srdci mám,
když – opřena o mladý kmínek –
na svoji službu vzpomínám:

akupresurou, jógy cviky
snažím se lidem pomáhat,
a oni odcházejí s díky ...
„Dcerko,“ vtom slyším, „mám tě rád.

Já stvořil všechnu krásu kolem,
v níž odpočinek nalézáš.
A soucítím i s lidským bolem,
sám pomáhám ...“ „Ty léky máš?“

„A dokonalé, moje drahá!
Vím – dáváš službě život svůj.
Akupresura nepomáhá
však tak, jak něžný dotek můj.

Chci, abys ještě více znala,
ač z lásky dáváš víc než dost;
Já zdraví pevné dám, jak skála,
jež vytrvá až na věčnost.“

„Opravdu, Pane? S tvojí silou
že svou bych mohla spojovat?
Láskou se dotýkáš tak milou,
že nelze bez ní bdít a spát.“

„Tak je to, drahá! Pust' mne dále,
přiděl mi ve svém srdci byt!
Když pozveš Přítel a Krále,
královskou službu budeš mít.

A jestli dřív ti děkovali,
děkovat budou o to víc,
až láska k nebeskému Králi
k nim zazáří z tvých zřítelnic.

Já z lásky za tebe dal život,
já za každého z nich jej dal:
jsem života a zdraví přívod,
jsem nejštedřejší, mocný Král.“

Les šumí, voní pryskyřicí –
mně k štěstí neschází už nic,
když – s odvahou své „ano“ říci –
mé srdce letí Králi vstříc.

Vím, dál mne bude vyučovat
a možná změní mysl mou,
dá leccos opustit a znova
s ním – jinak – začnu službu svou.

Nevadí! Co on dá, je pravé.
Chci službu, jež se nezkazí.
Srdce a mysl jsou-li zdravé,
i bolest snáze odrazí!

Poselství evangelia

Romům ve dnech 19. – 21. 6. 2015

V červnu víkend předposlední
neřadil se jen den ke dni:
Pánem byl tak požehnaný –
ten má světodějné plány!

Přišli ze slovenské Spiše
sourozenci z Boží říše,
kterou Ježíš Otci k slávě
buduje tam neúnavně.

U nás zatím národ Romů
neví, kde je cesta domů.
Dík za ty, jež mohli nyní
shlédnout krásu domoviny!

Počasím též Pán náš milý
požehnal tu vzácnou chvíli;
akce, které venku byly,
vlny dešťů nezalily.

Kéž však Ducha mocné proudy
svlaží tvrdé srdcí hroudy,
aby vzešla hojnost plodů,
duše vzplály pro svobodu.

Prosby též za uzdravení
dály se – kéž marná není
víra, naděj do nich daná,
kéž je vidět dílo Pána!

Bratři, sestry jedou domů –
Pane, žehnej jejich stromu,
jenž pod tatranskými štíty
do daleka svěže svítí.

Kéž ta zeleň hojně raší
i v pustině české naší,
v Jablonném i ve Cvikově
romská srdce vzplanou nově:

ne v podvodném žití známém,
okultismu sebeklamem,
nýbrž ve svobodě Páně
rozhoří se požehnaně.

Věříme a vírou berem,
že v svém požehnání sterém
tvoje láska nekonečná
daruje jim žití věčná.

Nebude pak v slavné chvíli
Cvikov černý ani bílý –
i s Jablonným zlatě vzplane
co tvé místo milované!

Návrat

(Zacharjáš 9,12)

Po „beatnicku“ ráda chodím –
co mně mohou měšťáci?
Rock mě táhne – to se člověk
v rytmu blahem potácí.

Ať jdou k šípku školní známky,
ať jde k šípku, co jíst mám!
Jsem holt „svá“ – a všichni můžou
políbit mně... „Já jsem sám.“

Kdo to mluví? Co to bylo?
„Já jsem sám. A nevidím,
že by se kdo ohléd' po mně,
jak já toužím. Být tak s ním...“

Ten hlas je mi nějak známý.
Kdysi jsem ho slýchala.
Vzpomínám si, že jsem taky
nad tou láskou plakala.

A teď ten hlas touží po mně.
Nezapomněl! Vlastně bych
žila ráda zas v té době.
Pryč je dětský pláč a smích.

Dospěla jsem, svět je jiný:
tvrdé lokty, vlastní směr...
„Chceš svět, kde je plno špíny?
Svět, kde mluví revolver?“

Záplaty a rock a čtyřky,
tohle vše s tím souvisí,“
tiše mluví ten hlas z výšky.
Vzpomínám si „na kdysi“ ...

Vlastně – chci být ramenatá?
Je ta póza pravdivá?
Stesk po něčem dávno zašlém
zas se v srdci ozývá.

Snad se není pozdě vrátit.
Cestu vlastně dosud znám.
Do koutka si tiše sedám,
starou knížku otvírám...

Když zas tichý hlas ten slyším,
znám už svoji odpověď:
„Nebudeš už sám, můj Pane,
chci být s tebou. Zás a teď.“

Narozené dceři nevěřících rodičů

Milé děvče, když jsi Laura,
nechod' lovit dinosaura,
raděj věnečky si splítej
a úsměvem všechny vítěj!

Nezapomeň, holka zlatá,
klopýtnout lze na to tata,
snadno zbloudit nocí černou –
proto hledej lásku věrnou.

Je hrad pevný, mocná skála,
láska, která život dala,
kterou zlo nemůže zmoci –
je v ní pomoc nad pomoci.

Na tu lásku Ježíšovu,
kterou zjevil ve svém Slovu,
zaměř srdce, mysl svoji,
dovede tě ku pokoji.

Ochrání tě ve zlém světě,
bude s tebou v zimě v létě,
nelekneš se blesku, hromu –
a jednou s ním půjdeš domů.

Tož už teď, i když jsi malá,
ať je s tebou ona skála –
a dává svůj pohled nový
mamince i tatínkovi.

Vítězná hra

Každý, kdo dělá do softvéru,
ví: leckterá hra těžká je.
Hra o život k nim patří, věru.
Často ji člověk prohraje.

Nejdřív se cesta otevírá,
je jako kvítím posetá.
Vše se zdá snadné: láska, víra...
Může to trvat po léta.

A potom přijdou zádrhele:
nepochopení, zklamání –
a zas to trvá roky celé
a nikde cesta k vyhrání...

A přec se srdce rozpomíná
na kohosi, kdo při něm stál:
na Krista, na Božího Syna,
jenž za to srdce život dal.

A člověk pláče – dávno tuší,
že nenašel svůj pravý cíl:
cestu, která se neporuší,
hru, ve které by zvítězil...

Nikdo ten softvér nevyrobí,
jen Bůh má k němu vlastní klíč.
Přijď, Pane – prosím, pomoz, aby
zklamání odplavalo pryč!

Pomoz mi najít cestu zpátky,
pěšinu kvítím posetou!
Život je přece příliš krátký,
nechci jej trávit marnou hrou.

Kde najít stezku do věčnosti,
jak vítězit už napořád?
Vím: jen ty moudrosti máš dosti,
tož pomoz mi – přec máš mne rád.

Vždyť ten, kdo dělá do softvéru,
ví: odbornosti třeba je.
Ty profesionál jsi, věru:
nauč mne hře, jež dobrá je!

Dílo jemných rukou a něžného srdce

(Příslaví 31,22; Žalm 111,3;
Izajáš 66,13; Jana 3,16)

Zapadá zvolna slunce za topolem
a pokoj září – milá dílna má.
Těch pestrých hadříků co leží kolem!
Kolik jich prošlo mýma rukama ...

Co bylo věcí, jichž se mnohý štítí
a rukou mávne: „S tímhle do kamen!“
A já přec mohla jehlou svou a nití
vytvořit z toho nadýchaný sen.

Jak chtěla jsem kdys i svůj život ušít
do krásy, lásky, hodnotu mu dát!
Však láska nikde ... Mohla jsem to tušit?
Slunce se sklání, tma jde do zahrad ...

Dům, kde si srdce připadalo cizí,
ač chtělo se v něm rozvít do krásy.
Iluze vždycky nenávratně zmizí –
„Má drahá, těžký život měla jsi!

Však nezoufej. Je ještě láska tady,
jež nezklame: ta věčná, zářivá.
Ta z noci tvoří den – den provždy mladý,
jak když tvá ruka umně přešívá.“

Do klína hledím: šaty odložené
dovedně měním v půvab, ve krásu.
A něha slov těch srdcem se mi klene,
hladící dlaň mi sahá do vlasů ...

Beru ji do svých: hle, je probodnutá,
zraněná ... „Pro tvé nové zrození
mne ruka smrti zahubila krutá,
pro noc tvých let, jež v den se promění.

Jen otevři své srdce oklamané,
jen ještě jednou, drahá, důvěřuj!
Když uvěříš mi – pak se zázrak stane.
Jsem zachránce a pravý přítel tvůj.“

Zapadlo slunce. Noc teď zvolna míjí,
už na východě jitro prosvítá.
Zem dostává svou novou poezii,
zlatými nitmi v krásu přešita ...

Že by mé srdce – hadřík odhozený –
největší z mistrů bral teď do dlaní?
Slyším bít srdce nedozírné ceny:
to Láska už se k dílu naklání.

„Přijď, Pane! Prosím, ze starého nové
udělej – teď je pravý k tomu čas.
Srdce ti dávám dávné, nehotové:
ty sám je přetvoř navždy v krásu krás.

Odpusť, že cesty hledala jsem klamně
ve východních a cizích kulturách;
vím, vedou do tmy. Tys však zemřel za mne.
Jenom z tvé cesty nemusím mít strach.

Jsem teď sic šťastna, hodného mám muže –
kdo ví však, co se všechno může stát.
Jen tys tou pevnou skalou, která může,
co dává, též mi navždy zachovat.“

„Dceruško, správně! Budu-li tvou silou,
už žádný sen se nezmění ti v dým.
Chráněna láskou, vyzbrojena vírou
vystoupíš se mnou k cílům zářivým.“

Slovo o internetu pro zklamané

Někdy nevíš, kdo psát bude,
hustá mailová je síť.
Srdce na radosti chudé –
čekáš, kdo se ozve – vid'?

Srdce bloudí, srdce zklamou,
bolí to, když měl jsi rád:
šachovnici s mocnou dámou
je tak snadné sesypat...

I mne zklamali, můj drahý:
lid, k němuž jsem poslán byl,
chtěl mne králem mít – pak záhy
za trůn kříž mi připravil.

A přec volám zas a znova,
nenechám se odradit;
za zklamání radost nová
přijde, chceš-li víru mít!

Čekám, ťukám v klávesnici,
je to mého srdce hlas.
Chceš už „chci tě znát“ mi říci?
Či mě necháš na pospas?

Prosím, nesmaž ten mail, drahý,
a někdy se k němu vrať.
Lidé zklamou – jsou i vrahy.
Ale já – já mám tě rád.

Tvůj Spasitel

Křišťál, který se neroztříští

(Pracovníci ve sklárnách)

Sklenička za sklenkou po řadě putuje,
když se tak zamyslím, v srdci mi smutno je.
Křehké jsou, krásné ty nádobky skleněné,
třpytivá pohádka vzbuzená z křemene.

A přece postačí dotek jen nedbalý –
v střepy se promění nádherné krystaly.
Umělcův vzletný sen, práci a úsilí
nikdo už nevrátí. Na prach se rozbily...

A co můj život? Též rozkvet' jak pohádka,
třpytivě nádherná, medově přesladká.
Co když však ranou svou osud jej porazí,
jako když udeří opilec do vázy?
Kdo život zachová, kdo mu dá trvání,
jak čára života dlouhá je na dlani?

„Nezoufej, dceruško,“ tichounký slyším hlas,
„znal jsem tvé otázky, už dokud nebylas.
Neptej se dlaní a neptej se osudu,
neříkej: ‚Dnes tu jsem, zítra už nebudu.‘“

„Což to lze zvrátit? Lze zastavit padání?“
„Ano! MNĚ dovol vzít budoucnost do dlaní.
Hleď – moje ruce jsou pro tebe zbodané,
chceš-li, dar života se ti z nich dostane.“

Já, dcerko drahá, jsem umíral pro tvůj hřích,
abych ti stvořil svět z krystalů nádherných.
Dovol, ať srdce tvé vykoupá krve proud:
Já když jsem zemřel, ty nemusíš zahynout!“

„Pane můj – opravdu? Vskutku tvé lásky žár
život mi nabízí, takový vzácný dar?
Ne, nechci odmítat, proměň mi srdce mé,
navždy už krásný tvar přetav mi z křemene.

A nejen pro mne! I druhým chci ukázat,
že je tu někdo, kdo nesmírně má je rád.
Rodičům, bratrovi, známým i přátelům
cestu chci ukázat, kde stojí Boží dům.“

Sklenička za sklenkou po řadě putuje,
nejsem už smutná, mé srdce se raduje.
Střepy z něj nebudou – Bůh je vzal do díla:
Kristova mocná krev život mi stvořila ...

Opravdová pohoda

(Jana 5,24; 1. Petrův 5,5)

Jak příjemné je doma sedět,
nemuset ničeho se bát,
na zahrádku a „telku“ hledět
a nemít žízeň, nemít hlad!

Ne – nechci věřit na strašení,
na soud a peklo nakonec.
Život je krásný – nic víc není,
strašení dětí zlá je věc...

Přemýšlím. A jak by v tu chvíli
mne pohladila něžná dlaň.
Kdo je to zde – tak blízký, milý?
Tiše mi říká: „Hochu, vstaň!“

Vstávám a hledím do těch očí,
soucitné jsou a zářivé.
Té lásky v nich! Však – co s ní počít?
Asi se zeptám nejdříve.

„Kdo jsi?“ „Jsem Ježíš, jsem Syn Boží,
jdu říci ti, že mám tě rád.
Pro tebe jsem svůj život složil,
abych ti mohl věčnost dát.“

„Věčnost? Co je tam?“ „Město krásné,
z perel, drahého kamení,
kde cesty zlatem září jasně,
spasení dojdou odměny.“

A nebude tam pláče, křiku,
nebude bolest, nenávist.
Tam všichni pějí píseň díky
a píší nový, krásný list.“

„Všichni? Já také?“ „Synku milý,
i tebe chci mít v zemi té.
Vždyť slzy mé se pro tě lily
a ruce byly přibité.“

„A peklo, soud – to vše snad není?
V té hrůze vychován jsem byl.
Mám to vše mít jen za strašení,
abych – co dítě – nezlobil?“

„Ne, peklo je, i soud se chystá.
Proto jsem přišel život dát,
abych směl vzít v ta krásná místa
ty, v nichž se zrodil spásy hlad.“

Kdo pozná hřích svůj, kdo se skloní,
do rukou mých své srdce dá,
toho soud, peklo nedohoní,
ten v nebi příbytek již má.“

Na ruce hledím probodené.
Je tolik lásky možné snad?
Již touha mne v tu náruč žene:
„Ježíši, jdu ti srdce dát!“

Odpusť, že nechtěl jsem tě dříve,
po vlastních cestách že jsem šel,
dokud tvé oko jasnozřivé,
dokud tvůj Duch mě nenašel.

Chci občanem být tvého města,
v ulicích zlatých chválu pět!
Jsi Bůh, jenž pyšné vskutku trestá,
však pokorným zná rozumět.“

I dál je milé doma sedět;
teď vskutku nemusím se bát!
Jsem Boží dítě – a smím vědět,
že je to navždy, napořád.

A ještě dražším se mi stává
vyběhnout z domu, k lidem jít:
„K Ježíši pojďte! Jeho sláva
i vás chce láskou zachránit.“

Povzbuzení na cestě víry

4

Úvahy o životě

Tmou temnou se nese a třese a do noci padá
zem dosud mladá ...
Co bylo těch –ismů! Však v Písmu je slíbena vláda,
jež srdce si žádá.
Snad nevěřím dosud; snad „osud“ je bližší mým
sněním
i bděním,
má mysl si klestí pouť k štěstí, že svět s jeho vřením
sám změním ...
Vtom sen se však ztrácí a vrací se vzpomínka milá
na tvoje díla,
kdy nechtěl jsem zkoumat a bloumat a kdy slov
tvých síla
blízká mi byla.
Vrat' dětskou mi víru! Ať v míru
mé srdce se schová,
ať v nástroj tvůj pevný a věrný je navždy už zková
moc tvého slova.
Zmatek a bolest mnou točí, své oči obracím k tobě:
nezůstals v hrobě!
Přináším srdce k tvé dlani: ať chrání je v každé
době
i v světa zlobě.
Ať zem tmou se nese a třese a do noci padá –
mě netkne se zrada!
Ať běsní si zloba; my oba – ty se mnou – jdeme
v plese; mě nese Tvá zvěst věčně mladá,
z níž naděj se skládá.

Podvečer sociální pracovnice

Žalm 111,10

„Teto, pomozte mně, prosím!
Je mi teprv devět let.
Tatínka se tuze děším –
co mi vše už neproved!“

Olga vidí velké oči,
v kterých hrůza tkví a děs.
Znova se s ní všechno točí,
ač to není prvně dnes.

Jak jen pomoci těm dětem?
Skrýt je? Zavřít viníky?
Co ty, na něž nepřijde se?
Svět je příliš veliký...

A kde se to všechno děje?
Zpité lidstvo vrávorá –
dívce myšlenky teď steré
hlavou víří dokola.

Zkušenosti, knihy kolem,
řešení však není v nich;
Olga bezmocně tu sedí,
smutnou hlavu ve dlaních.

A vzpomínky něžné, tiché
přicházejí jako sen:
na co to jen kdysi dávno
mysli proud byl naladěn?

Vidí pohled plný lásky,
s níž se zraky sklánějí:
moudrost je v něm, povzbuzení,
v srdce vlévá naději...

„Vzpomínáš? Mne znalas kdysi,
i to, že jsem na kříž šel.
A že jen ten rady ví si,
pro nějž Pán jsem, Spasitel.

Že svět ve zlém leží, v hříchu,
každý – i ty – má svůj hřích;
kdo však srdce dá mi v tichu,
najde únik z chodeb zlých.

Nejen pro sebe jej najde;
smí i druhým ukázat,
že je Ježíš zachránit chce,
neboť je má také rád.“

Něžný ten hlas, slova milá –
srdce Olze pohladil.
Proč jsem vlastně opustila
zaručený směr a cíl?

Dále vzpomínky se nesou:
studium – a volný svět,
mravnost podle situace,
když chci lásku, mám ji hned...

Věděla jsem přece kdysi:
víra závazek je, řád.
Když pak člověk povolí si,
těžko si zas odříkat. –

A tu s dnešní službou její
vzpomínka se propojí:
všechny děti „volných lásek“
jsou s ní náhle v pokoji.

Střídají se „strýčci“, „tety“,
jež si rodič přivádí,
děti – oběti těch vztahů –
kterým nikdo neradí.

Sňatky nakvap uzavřené
bez Božího vedení,
rozvody – vše se jí žene
hlavou jako mámení.

Promýšlí teď vlastní život,
promítá si vlastní vztah:
o svém právu „rozhodovat“
najednou je v pochybách...

„Pane,“ rty jí zašeptají,
„nepřispívám sama již
ke zlu v světě, k rodin pádu,
ke všemu, zač nesls kříž?“

Myslela jsem, že – jak jiné –
vlastní cestou mám se dát:
vždyť to všechno myslím dobře
a chci druhým pomáhat.

Nepřijala jsem tvé rady,
nehleděla na oběť,
kterous za mne nesl tady –
Pane, co mám dělat teď?“

A tu dotek něžné ruky
pohládí ji: „Dcerko, klid:
poradím ti, co máš dělat –
smlouvu se mnou obnovit!

Srdce vrátit zabloudilé
zas do mého náručí
a vše dělat od té chvíle,
jak mé Slovo poručí:

nesesmilníš, nebudeš mít
jiné bohy přede mnou –
pak nezbloudíš, vždyť má cesta
není cestou tajemnou.“

„Nebude to snadné, vidím,“
Olga tiše přiznává,
„věřím však, že moc tvé lásky
k tomu sílu dodává.

Nauč mne žít z vykoupení,
ať pak umím radu dát,
až oběti krutých vztahů
budou se zas vyptávat.

Uč mne vést je k tobě, Pane,
jako sám mne vedeš teď:
pohled jejich smutných očí
vždy k tvé lásce obracet.“

Nejlepší fotograf

Maluji světlem tolik rád!
Je krásné život zachytit –
nač by stín zapomnění pad',
na snímku uchováno mít.

Vždyť život je tak prchavý
a nejistý je každý vztah;
srdce si o snech vypráví,
však o zítřku je v pochybách.

Zítřek ti může štěstí dát
nebo se ve tmě proměnit.
Musím to všechno zaklepat...“
„Nechceš spíš cestou víry jít?“

„Vždyť přece věřím!“ „V Písmu však
je psáno: věří i zlý duch;
strachem se musí ale třást,
protože odsoudil ho Bůh.“

„Tak co je pravé víry cíl?“
„Pro sebe přijmout Boží řád,
vědět, že jsem ho porušil
a cestou pokání se dát.“

Poznat, že také za můj hřích
Spasitel život položil;
že sebe nezachránil bych,
i kdybych sebelépe žil.

Pohled' jen na svůj aparát!
I dokonalá technika
se světlem musí pracovat –
obrázek jinak nevzniká.

I lékař musí světlo mít:
prozářit každý buněk kout,
vše zhoubné najít, objevit –
pak teprv může zasáhnout.“

„Já v životě mám světla dost –
mým světlem osobní je vztah.“
„To nemáš žádnou pochybnost?“
„Máš pravdu, bývám v pochybách...“

Když vídám praxe rozličné,
tuším v nich dílo temných sil.
Však ani mocí lásky své
nevím, jak bych je překazil.“

„Vidíš, – tvé světlo klamné je.
Jenom já Světlo světa jsem,
jen ve mně je tvá naděje –
tož mezi nocí zvol a dnem!

Praxi věštících mužů, žen
má na svědomí též zlý duch,
jenž k odsouzení vede jen;
tebe však miluje tvůj Bůh!

Když „zaklepat“ chceš zdraví své,
pak se tvá praxe neliší
od věštev, karet, virgule;
pojd' ke světlu – pojd' k Ježíši!“

„A to mám vztah svůj nechat být?“
„Když kapsy plné mědi máš
a chceš je zlatem naplnit –
zda raděj měď si ponecháš?“

„Mám štěstí v životě se vzdát?
Co když mi zbývá krátký čas?
Něco bych ještě užil rád...“
„Synáčku, teď se mylíš zas.

Vždyť život smrtí nekončí,
tvá duše nikdy nezhyne;
bud' bude trpět bez konce,
neb navždy v štěstí spočine.

Kdo s Bohem ruku v ruce jdou,
těm slzy z očí setře pak
a v krásných vztazích budou žít
a nemoc nezkalí jim zrak.

Kdo patří mu už na zemi,
pravého štěstí mají dost:
naplno žijí život svůj
a nehlodá v nich pochybnost.

Vědí: Můj život nemine,
je Božím světlem zachycen –
a je to snímek nad jiné:
živý, ne papírový jen!“

„Ano, být jednou navždy zdrav,
šťasten a pochybností prost...
Ty nejlepší jsi fotograf;
přijmi mne, prosím, na milost!

Rád pro tebe se všeho vzdám.
Já nechci v pekle zahynout.
Bud' světlem mým, a ved' mne sám –
vždyť prosvěcuješ každý kout.“

Marná lidská snaha a Boží dokonalá milost

Římanům 3,23; 6,23; 10,9-10; Efezským 2,8n

Paprsek slunka oknem něžně plane,
v dešťových kapkách duha zazáří.
Dík, Pane, za ty barvy rozzpívání!
Ty člověku se stvořit nezdaří.

A dík, že dáváš aspoň trošku malou
mi zachytit ze tvého umění,
že dětem oči zajiskří se chvalou,
s níž právě dítě dar ten ocení.

Díky i za ty, kterým sloužit mohu,
když bolest, nemoc údy sevřela;
za službu, která patří jim a Bohu
a jež se vždycky snadno nedělá.

Za co však nejvíc mám ti poděkovat,
v čem, Pane, nejvíc jsem tvou dlužnicí?
Toť láska tvá, jež září z tvého Slova –
oběť, již spasils duši kající.

I kdybych ošetřila všechny údy,
co v světě jsou, svůj život zničila,
i kdyby dětem v širém světě všudy
z mých kreseb radost v očích zářila,

i kdybych byla nevím jak snad svatá
a pokorná – přec nedovedla bych
zrušit svůj hřích, krutého toho kata,
jenž vrhá mne do hlubin ohnivých.

A proto prosím: Ježíši, můj Pane,
zde srdce mé: mou záchranou se staň!
Věřím, že ty smyls krví z lásky samé
hřích, co mne dělil od nebeských bran.

Uč srdcem mne číst, prosím, z tvého Slova,
tak chápat je, jak sám ty chceš je dát,
nic nepřidávat ani odstraňovat,
s jistotou děcka v Otci spočívat.

Duha, již v slunci kapky deště svítí,
tvou připomíná smlouvu – a můj cíl:
dovol mi k smlouvě tvé se připojit!
Podpisem krví sám´s ji připravil.

Z mé dosavadní snahy vzejde nová:
V jistotě vykoupení spočinu
a ty mi dáš tě skutky oslavovat –
z vděčnosti za dar tvůj, že nezhygnu.

A lidem – od těch, kteří umírají,
až k těm, kterým se život otvírá –
uč mne to říkat: Ježíš vede k ráji.
Je branou otevřenou do šíra!

Mám otevřít?

(Zjevení 3,20)

Zranila srdce od malinka
kdys chybějící upřímnost.
A víra potlačena spinká,
jistě jí schází dobrý host...

Však klepe již: „Pojď, milovaný,
otevři dveře, pusť mě dál!
Vždyť pro tebe jsem nesl rány
a na kříži jsem umíral.

Večeře slavná čeká na tě...“
Vstříc se mu srdce zachvívá.
Je mi tak zvláště, mile, svatě –
Však již se posměch ozývá:

„Kam se to hrneš? Co ti schází?
Bez víry klidně žils, a teď...“
Ten posměch pálí, bodá, mrazí –
váhám dát hosti odpověď.

Však něžný Kristův hlas již volá:
„Šťasten, kdo strpěl pro mne smích!
Čeká jej za to radost nová,
ta nejkrásnější – v nebesích.

A žes kdys zažil poranění –
ani tím nenechej se mást.
Zde církev bez poskvrny není,
zde ještě není pravá vlast.

Že z pouhých chybných lidí –
i ty jsi z nich, a mám tě rád! –
se za dobré mi stavět vidí
svůj dům, ne z andělů svých snad –

v tom síla je mé lásky právě,
v tom trpělivý Otce vztah.
Tak už se netvař upejpavě,
dovol mi překročit tvůj práh!“

Tlukot zní dál. Mé nohy vstanou.
V hodinách písek sype čas.
Teď ještě vstoupit chce mou branou,
ještě mi září slunce jas...

Co, až se setmí? Až Pán slávy
zasedne k soudu u svých knih?
O spasených číst bude zprávy
a nenajdu své jméno v nich...

Hořkosti, zmiz na temnou stranu –
nesmíš mým krokům bránit teď!
A otvíraje srdce bránu,
spěchám dát hosti odpověď.

Obnova

Lidé nás zklamou, lidé mohou svést
a lákat za obzory neznámé,
slibovat výšky, kariéru, štěstí –
ale Pán Ježíš nikdy nezklame.

On se svou láskou vždycky na nás čeká,
má zde svůj lid, jenž věrný zůstává,
syťí nás Slovem mateřského mléka
a povzbudí, když přijde únava.

Na skále opět upevní nám nohy
a všechny naše síly obnoví,
občerství srdce, mysl, všechny vlohy,
zas budem šťastné děti Kristovy.

Neboj se, milý – všechno se ti vrátí,
vydaný život plody bude nést.
Satanův útok pravdu neukráťí;
poneseš druhým vpravdě Dobrou zvěst!

Nabídka spolupráce

(Matouše 5,44)

Ty jsi kovář, já byl tesař,
mám tě velmi rád.
po bolestech, jež jsi prožil,
chci ti pomáhat.

Lidé zklamou, život zklame,
já to dobře vím –
o mně ti buď jedno známé:
zklamat neumím.

Pro tebe jsem na svět přišel,
v mukách umíral,
chci – do rukou probodených
abys srdce dal.

V srdci, tam je bolest tvoje,
ale též tvůj hřích:
nech, abych ho smazal krví
tekoucí z ran mých!

Důvěřuj a nezklameš se,
říká moje čest:
Spasitel jsem, na věky chci
do ráje tě vést.

Když odpustíš lidem, co tě
tuze zklamali,
převeliké požehnání
se ti odhalí.

Žehnej jim a přímluva tvá
ať je posvěť,
lituj je – jsou ubohé jen
d'ábla oběti.

Postav mne na prvé místo
ve svém myšlení,
potom se i bolest tvoje
v radost promění.

Ty jsi kovář, já byl tesař,
každý má svůj um,
pojď, budeme oba spolu
stavět krásný dům

Tam tě čeká, synku milý,
radost jen a mír,
takový ti nepostaví
žádný inženýr.

A když těm, kdo zklamali tě,
žehnat budeš též,
snad je jednou též do svého
domu přivedeš.

Kde se žehná, svět se mění
ať to dobře víš:
s vírou horu převysokou
v moři utopíš!

Nejlepší přítel

Nebydlím v chrámě, na hřbitově,
jsem živý, milující Bůh.
Přicházím k tobě ve svém Slově,
abys vše viděl svěže, nově –
sebe i celý světa kruh.

Nechci tě zavřít do samoty
a do vyčpělých staletí:
po čase mrzení a sloty
životu radostné dám noty
a zpěv se vzhůru rozletí.

Pro tebe mne to hodně stálo,
já sebe vydal zaživa
a po tobě chci velmi málo:
aby tvé srdce rozpoznalo,
odkud hlas lásky zaznívá.

Ornáty, svíce – k čemu, k čemu?
Hleď na zářivé v slunci dny,
paprsek v rose, v listí lemu
jak tančí – k divu takovému
nepřispěl člověk pražádný.

I podzim, ponurý a holý,
k radosti důvod nalezne:
když vezmu srdce do své školy,
už Zlému vstoupit nedovolí,
nepřijde o poklady své.

A v zimě, i když sněhem chladí
a mráz tě domů pohání,
zas potěší se staří, mladí:
útulně doma teplo hladí,
za oknem jiskří svítání...

To střídání, ty všechny dary
jsou potěšením pro tvůj zrak:
toť dílo mé – ať smutek starý
nahradí pohled svěží, jarý,
ježž stínit nebude už mrak.

Pak krok za krůčkem povedu tě:
co tísní, vadí, zavazí,
co mysl zatemnilo krutě,
odhodíš radostně a chutě –
vždyť věrný druh tě provází!

A to jsem já. Pojd', dej mi ruku,
pojd', neboj se a jen mi věř,
když stojím u dveří a tluku:
vyjděme svorně, při souzvuku –
se mnou to pravé nalezneš!

Prosba za lásku

(Žalm 66,13)

Šťastna jsem, když druhý něčím se potěší,
když slunko vyjde a problém se vyřeší.
Tolik je na světě těch, kdo se zklamali,
tolik jich potkávám – zblízka i z povzdálí.

Plň, Pane, srdce mé láskou a milostí,
soucitem k žalům a posilou v úzkosti.
Vždyť ty jsi pro všechny zemřel a z mrtvých vstal;
ať ten, kdo v koncích je, ví, že je cesta dál!

Bajka z lesa

Říká strace druhá straka:
„Hloupý je ten, kdo se fláká!
Já prošmejdím každý flek –
není tam brož, prstýnek?“

„No a našlas?“ – „Koukej, hele:
paprsek se na něm mele,
je jak duha třpytivý –
to se každý podiví!“

„Ukaž... tebe, holka zlatá,
ošidit lze natotata.
Je to zlato kočičí –
ani na plat holiči!“

„A jak najdu pravé zlato?“
„Za Pánem jít stojí za to;
Dobrý je, a moudrý Král,
vždyť za tebe život dal.

Kdyby to byl člověk pouhý,
ani jak je život dlouhý,
na tvůj hřích by ze svých sil
lidskou láskou nestačil.

Ale když Bůh v lidském těle
dal svůj život za přátele,
otevřel jim věčný čas –
zlatý život plný krás.

Zve do města ulic zlatých,
požehnáním přebohatých,
kdo si jím dá hřích svůj smýt,
v jeho lásce bude skryt.

Nevěstu svou – všechny lidi,
co se přijít nezastydí,
vydají mu hříchů své –
na hostinu přivede.

Svatba – to je slavnost pravá,
tam se zlatý prsten dává,
pro nevěstu je to čest,
ženicha si nepoplést.

Písmo čti, ne slova lidí –
a Duch svatý ať tě řídí,
pros o Boží vedení –
Pán tvůj život promění!“

„Díky, sestro! Jsem sic straka,
ale ne už ledajaká:
když Bůh moudrost dodá mi,
nenaletím na krámy!“

Modlitby

Přímluva

Dotkni se, Pane, paní Liliány,
možno-li, uzdrav tělo, bolu zbav
a dej, ať najde poklad Tebou daný
a může k zítřku hledět bez obav.

Ať Tvoje láska, živá a vždy nová,
svou mocí její život proniká,
ať čerpá směr a sílu z Tvého Slova,
jež cestou pouští živí poutníka.

Ať najde přátele, jež poznali Tě
co Přítele a Dárce spasení,
a ať Tě může chválit na úsvitě,
též v soumraku ať nezná úpění.

A chraň ji před vším, čím Zlý chtěl by škodit,
dej jí vždy nejlepší směr rozeznat -
ať ví, co znamená se znovuzrodit
a cestou nejbezpečnější se dát!

Syn Hagar

Sedí na náspu, pohled zarputilý,
hledí dolů k družstvu
a přirezává šíp.

Vyslyš mne,
já, bědná poutnice, přišla jsem k tobě,
tisícem bludných kroků změřila jsem cestu, již
matka tvá se ubírala,
tisícem hořkých slzí bolest tvou jsem vyplakala.

Vím, žízníš po vodě a po půdě máš hlad.
Ale což zapomněls
na šťastná léta v zemi Sefárad?
Což je dnes bolest ukrutnější?
Což je dnes vzpomínka palčivější?
Hle, v této chvíli,
kdy jeden před druhým si nejsme jisti,
kdos cizí, mocný raduje se z naší nenávisti.

Pojď,
dřevo života neuzrálo pro smrtící šíp.
Zemi nesmějí trýznit zákopy, kde měl by růsti sad.
Vzpomeň na šťastná léta v zemi Sefárad!
Ve jménu smrti smířily se naše matky,
ve jménu života
do domu otcovského navraťme se zpátky.

Pojď,
synu Hagar.

Pomalů a něžně

(Izajáš 40,11)

Vím, byla bolest. Byly blesky, hromy.
A byl i pláč, a bylo zklamání.
A když pak něčo v člověku se zlomí,
myslí: To druhý pozná bez ptaní.

Svět nových hodnot – probuzený náhle –
druhému chtěl by v srdce přesypat.
Nevidí už ty dlouhé roky zprahlé;
chce rychle jednat, protože má rád.

A druhý – zmaten, zděšený tou změnou –
nechápe, snad se brání docela.
Ne, ještě nejsme spolu na kolenou.
Ta druhá duše příliš trpěla.

Je tu však někdo, kdo nás poznal oba,
kdo výšky zná i kruté hlubiny.
Ten něžně čeká: ví, že přijde doba,
kdy i v nás dvou duch bude jediný.

Tak i my, tiše, nepředbíhajíce,
dlaň v dlani, čekáme. Vždyť rád tě mám!
Chci tiše čekat. Nechci zatím více.
I ty zatoužíš jednou k výšinám.

Monolog dospívající

(Zjevení 22,16)

Večer se dívám na hvězdy –
která je pro mne ta pravá?
Když oči zavřu, tu často mi
o krásném princí se zdává.

Chtěla bych šťastna jít životem,
poklony sklízet a dary,
koráb svůj řídit až v novou zem,
opustit kontinent starý...

„Já jsem tvá hvězda! Hleď na nebe,“
slyším hlas, když už se smráká,
„královský princ jsem a pro tebe
zlého jsem přemohl draka.

Nebeskou láskou tě miluji –
kormidlo svěř mi své lodi!
Vložíš-li ruku svou do mojí,
poznáš, že bezpečně vodí.“

Úvaha děvčete

Je krásný čas, když slunko narodí se,
a krásný čas, když zvečera jde spát.
Krajina voní – vzácný pokrm v míse...
Dík za ni, Pane. Víím, že máš mne rád.

Je smutno, když nás podvedou či zklamou,
je těžké bez záruky riskovat –
a přec tvá láska pro ně je tou samou.
Dík za ty lidi. Máš je také rád.

Je těžké, když nám nemoc v patách kráčí,
svět, život bývá těžko nésti snad –
a přec – dík za něj. Máš nás o to radši.
V zápasech nás tak otcovsky máš rád.

A krásný cíl je nad vše pomyšlení,
kam ukazuje těžkých stop tvých řad,
když šel jsi s křížem. Láska tvá vše mění.
Díky, že jsi. A že máš tolik rád.

Úvaha lékařky

Prohlížím lidi, myslím na ně,
a vyděsí mne závada,
když najdou cosi zlé mé dlaně...
Mají snad zemřít za mlada?

A nepomyslím přitom ani,
nepoložím si otázku –
zda život můj se nenaklání?
A nevisí též na vlásku?

Vím, dodržuji zdravé rady,
tělo snad hrozbu nehlásí.
A přec je mnohá hrozba tady,
smrt tolik lidí vzala si:

infarkty, vraždy, auto sjede
ze silnice a zahoří,
konec si lidi najít svede
na zemi jako na moři...

Co bude potom? Radost věčná,
či utrpení bez konce?
Prý „pak už nic“... Lež neskutečná.
Ohloupí snad jen pitomce.

K těm nepatřím. Tož volám, prosím:
„Jsi, Bože? Máš mne vskutku rád?
Tož – jaký úděl v sobě nosím?
Můžeš mi prosím pokoj dát?

A jistotu?“ Hlas slyším tichý,
něžný, jak mamky hlazení:
„Drahá, já zemřel za tvé hříchy,
má láska svět tvůj promění!

Já jsem tvůj úděl. Přijmeš-li mě,
dáš-li mi srdce doslova,
pak budu s tebou v létě, v zimě –
a záchrana je hotová!

Pak, při nehodě nevím jaké
a nevím jakém selhání
(jsou situace všelijaké),
už nedočkáš se zklamání.

Pak občankou jsi říše mojí
a ohlídám tvůj pravý čas,
povedu k štěstí, ku pokoji,
k světu, v němž dosud nebylas.

A jednou přijdeš tam, kde slzy
už netekou, nic nepálí,
kde člověka nic nezamrzí
a není nikdy zoufalý.

Tam vskutku věčná radost čeká!
Chci být tvůj Přítel – smím jím být?
Zdarma dávám dar pro člověka,
ježž nelze ničím zaplatit!“

„Ano, přijď, Pane!“ Volám vřele,
neváhám ani okamžik.

„Chci mít tě navždy za Přitele,
Zachránce, Pána – měj můj dík!“

A cítím teplo, pokoj v hloubi,
neznámý dříve myslí mé.
Ten vjem se s novou věcí snoubí:
jinak teď myslím na jiné!

Nejen jim chránit zdraví těla,
jež bude jednou prach a dým –
však sloužit, aby neumřela
duše – věc cenná především.

Aby i oni radost znali,
kterou jsem právě poznala...
Čekárna plná. Dav se valí...
Na další volám, v srdci chvály:
„Pojďte – věc není zoufalá!

I kdyby tělo vadné bylo,
i zákrok marný kdyby byl,
je pro vás spásné Boží dílo,
kéž by vám také známo bylo!
Pán připravil vám šťastný cíl.“

K zamyšlení

6.

Misionářskému páru v manželské krizi

Je širý svět, jenž volá po pomoci,
je mnoho míst, kde bolavá je zem –
však jediné jen místo mohu zmoci
a to je v srdci tvém.

Tak mnohý z lidí ve světovém domě
postrádá víru, jedinou všech věř;
však jediná je zatím stezka pro mě –
to ke tvé duši směr.

Je třeba opět navrátit se domů
po krůčkách nazpátek
k té první schůzce, sloupu nebo stromu –
tam, kde byl začátek.

Vysbírat kamínky, co zabilely,
a setřít všechny slzy prolité,
zapálit svíci v koutek osamělý,
tak temný v chvíli té.

Snad je to těžké, snad se ti to nezdá,
zas probrat se tím vším –
nám ale svítí jasná jitřní Hvězda.
Ty víš, i já to vím.

A do těch dlaní probodených ranou
složit svá břemena
a všechnu naši bolest nevyznanou –
to nejvíc znamená.

Z těch rukou přijde nám, co zatím schází,
zas pro nás bude kvést
na stezce, kde nás Láska doprovází,
voňavá ratolest.

Pak svěřených těch dalek probolených
cíl opět vzejde nám,
až přijdem k nim co nevěsta a ženich:
ne sama, a ne sám.

Zahořklému člověku

Někdy se nám něco nezdá
na těch lidech okolo,
nesvítí nám „naše hvězda“,
šťastní jsme jen napolo.

V hořkosti a beznaději
utíká nám žití čas –
proč bychom se ale měli
dávat stínům na pospas?

Je zde Pán, jenž plný citu
pro nás cestou lásky šel,
místo nebeského bytu
zvolil smrt a bolest měl.

Těm, kteří ho nařkli křivě
nezlořečil, žehnal jim:
jistě jednal přepodivně
v porovnání s okolím!

A ta mocná láska jeho
chce být hvězdou také mně::
přišel totiž pro každého,
kdo ho hledá upřímně!

Nebojoval za svá práva,
druhým do služby se dal.
Jak se šťastným člověk stává,
jenž by k němu zavolal:

„Pane, dej mi poznat, prosím
pravou radost života!
Pokud smutek v krvi nosím,
ať v ní svěžest kolotá!

Jsi-li i mou hvězdou jitřní“ –
(a on napsal, tou že jest),
„pak můj pohled k druhým zbystří,
rád se dám tvou rukou vést.

Místo hořkosti a žalu
chci jim nést, co povznáší.
Ať v mém srdci, Králi králů,
nový život vyraší!“

Pomoc domnělá a skutečná

Modla – ta nemusí být jenom zlatá,
není to socha jen či ikona.
Někomu je jí Praha stověžatá,
jinému dávka léků „pro slona“.

Někomu fotbal, jiným televize,
těm společnost, těm zase samota...
Modla je způsob, jímž si řešíš krize,
když pravdy bojíš se a života.

Jen s modlou v ruce na můstek si troufáš:
zábradlí nemá, celý houpe se,
hlubina dole... Chvěješ se a zoufáš:
zdalipak mě můj bůžek přenese?

Tatínek zatím smutně volá z dálky:
Zahod' ten krám, měj ke mně důvěru!
Vždyť pro modly se vedou leda války.
Jenom já pomohu ti z malérů!

Já na to stačím. Nevidíš mě sice,
já však tě vidím, znám a miluji.
A moje Slovo je tvým nohám svíce,
kdo se jím řídí, ti se radují.

Na cestu ptej se: pak nebude úzká
či bez zábradlí, ani houpavá.
Minul už čas, kdy zdála se ti kluzká.
Neboj se! Bůh ti ruku podává.

Čeho se držíš?

Já mám svou víru, ty svou víru,
ať jeden druhé nenutí!
Jsou víry snad jen druhy sýrů -
ten těm, ten oněm po chuti?

Je víra koníček jen, hobby,
každému k jeho povaze?
Ten lovem tráví volna doby,
ten s motocyklem na dráze...

Ne! Jedna víra, to je život,
ta druhá do sna kolébá,
kde nebude už světla přívod,
jehož je živým potřeba.

Jistě: na víře kořeněné
lží je si možno pochutnat.
Že do propasti duši žene,
neuzná ten, kdo má ji rád.

Je mnoho věcí, jichž se v pádu
z okna je možno držeti.
Z šestého patra na zahradu
sotva zdrav člověk doletí.

Drží se přitom sošky pevně:
je zlatá, stokrát líbaná;
však padá s ní – ach, padá zjevně –
bum! A je pryč. Ne u Pána...

I jiný padá. To se stane,
snad strčili ho – zlá to věc.
Ten nemá sošky zulíbané,
ostatky ani růženec.

Nešustí u něj v sekretáři
ze Říma odpustkový list,
nezpovídal se v lednu, v září,
životy svatých nechtěl číst.

A oženil se a měl děti,
ač matkou kněžství zasvěcen...
Co hlavou blesklo mu, když letí?
„Můj Ježíši, mám tebe jen!

Srdce jsem dal ti, vždyť jsi platil
na kříži krví za můj hřích.
Plán ďáblův proti mně jsi zhatil –
teď zveš mne do bran nebeských!

Díky...“ Bum! Teď jsou mrtvi oba.
Co je teď s prvním? Získal klid?
Žel, nedala se pekla zloba
odpustky, soškou ošálit...

Že šustil papír v sekretáři?
Hřích nesmyl mu – je bezcenný..
Kovářík – papež – že hřích zmaří,
sníl. Nešel k Pánu, ke Kováři.
Tak nedosáhl proměny.

Druhý se vydal cestou Slova,
Pána, jenž praví: „Život jsem
a Cesta, Pravda – pojď se schovat,
v mé náruči je naděj nová.
Srdce když dáš mi – přijdeš sem!“

A přišel – v nebi raduje se.
Kdo věří dál na „spektrum věr“?
Na „multi-kulti“ v hříchu lese,
a na „škatule hejbejte se“ –
rozdíl dne / noci zapomněl?

Ne – víra nejsou druhy sýrů,
zde Camembert, tam Ementál,
dle chuti měj se, pusť, k dílu...
Není fuk, jakou zvolíš víru.
Jen Ježíš za tě život dal.

Ne Maria či svatá Běta,
František, Patrik, Antonín.
Návštěvou všech poutních míst světa
nespláchneš ze srdce plak vin.

Nepadáš ještě z okna. Ale
co když už zítra, pozítří?
Kéž láska všemocného Krále,
jenž pro tě z lásky neskonale
zemřel – včas srdce rozjitří!

Když dáš mu život, přijmeš Pána,
pak nemusíš mít z oken děs.
I v šestém patře zotvíraná
tě neodloučí od nebes!

Monolog Marie

Již nejsem matka. Děti podle těla
už neznám. V nebi vše je jinačí.
Ježíš je Syn; však co z něj Syna dělá,
otcovství Boží k tomu postačí.

„Královnu nebes“ znám. Toť démon starý –
s ním míval problémy už Izrael.
Proroci dávno před ním varovali –
lid za ním však jak poblázněný šel.

A pak ten démon ukradl mé jméno
a cpe se do srdcí – i papeži.
Co v Písmu říká Bůh, je odvrženo;
chtít pravdu znát je lidem přítěží.

Kdybych tak mohla navštívit ta místa –
Fatimu, Medžugorje, Salettu,
Lurdy – řekla bych, co zde ďábel chystá
všem, kdo se shromažďují v davech tu.

Však nemohu. Vždyť na svět přicházeti
může jen Bůh. Mne nespattí už zem.
Tož aspoň k lidstvu myšlenka má letí:
Už nenechte se svádět Satanem!

Proč ctít mne chcete? Já jen člověk byla,
hříšný jak vy. V tom kult nic nezmění.
Málem jsem jako matka zabránila
Ježíši v jeho službě k spasení.

Kdyby mne býval poslechl, pak – kdo ví –
do stáří mohl klidně doma žít.
Pak nebylo by cesty k Pilátovi,
na kříž – svět neměl by kdo vykoupit.

Že v nebi jsem, Kristova zásluha je.
Bez jeho smrti čekal by mne soud.
Kdo pokoří se před ním, neprohraje;
svým vykoupeným nedá zahynout.

Nedejte na líbivou romantiku –
jen Pánu v srdci vybudujte chrám,
jej ctěte, jemu pějте píseň díků.
Jen on je Cesta, Pravda, Život sám.

Rozhovor na obloze

(Malachiáše 3,20 resp. 4,2 – o slunci spravedlnosti,
Genesis 1,16, Žalm 19,2, Amos 5,8)

Měsíc pyšně nebem pluje,
před sluncem se napařuje:
„Jsem tak mocný, já to vím –
lidem zdraví obnovím!

Jak doktorská je má práce –
řídím termín operace.
Kdyby mě tam neměli,
kampak by se poděli?“

Slunce jej však nepochválí:
„Měsíci, tys truhlík malý.
Kde by v tobě, mamlase,
taková moc vzala se?

Ty i já jsme jenom věci,
které Pán Bůh stvořil přeci,
jež svým světlem mají jen
lidem hlídat noc a den.“

Měsíc zarytě se brání:
„Tamta paní – koukej na ni –
řekla o mně mnohem víc:
„Spoléhám se na měsíc!

Když mi někde něco schází,
vždy se řídím jeho řází.‘
„A víš,“ měsíc trumfuje,
„ono jí to funguje!“

Slunce smutně hlavou kýve:
„Jsou bytosti vskutku živé,
kterým dobro nevoní –
říká se jim démoni.

Andělé to kdysi byli,
jež se Pánu zprotivili.
Od satana mají moc
lidem přijít ,na pomoc‘.

Vpravdě jim však nesou škody,
chytře vymýšlejí módy.
V lékařství teď nejvíce
letí móda měsíce.

Když se člověk špatně cítí,
horempádem uvěří ti,
jen když chytře na něj jdeš,
zdraví napodobuješ.

Démoni si pro tu dámu
vzali měsíc za reklamu:
tím z lidského pohledu
vypadá to na vědu.

Věda, ta je taky v módě!
Tak se lidé ke své škodě
bez rozumu účasti
dostanou jim do pasti.

Zdraví, démony jim ,dané‘,
trvalým však nezůstane:
kdo si s nimi vyrazí,
ten se řítí do zkázy.“

Měsíc z toho rudne, bledne,
nakonec si vzteky sedne:
„Tak já za reklamu mám
sloužit temným nástrahám?

Zhoubě nevědomé ženy?
Byl jsem pýchou zaslepený.
Děkuji ti ze všech sil,
žeš mi rozum navrátil!

Co však stane se s tou ženou,
již démoni k zkáze ženou?
Škodil jsem jí – chtěl bych rád
o to víc jí pomáhat.“

„Pojď, měsíčku – poklekneme,
ať Pán Ježíš ví, co chceme.
Vždyť ten všemohoucí Král
za tu paní život dal.“

„Odpusť, Pane,“ měsíc vzlyká,
„že ďáblova politika
za nástroj si vzala mě!
Teď se stydím náramně.

Pomoz, prosím, tamté paní
poznat, kdo ji vskutku chrání,
ať se žádným ďáblíkem
nedá opít rohlíkem!“

„Ano, Pane,“ měsíc dodá,
„ať se nestane jí škoda.
Spasiteli, Bože náš,
ty jí lepší zdraví dáš!

At' se bojí tvého jména,
at' zví, že je vykoupena.
Pak to bude hlásat všem
pod sluncem i měsícem!“

Pro různé příležitosti

7

Svatební blahopřání

Snoubencům z Běloruska k svatbě

Volečko, Pavle, moji milí,
dík, že jste dětmi Božími!
Kéž na svatbě by mnozí byli,
jimž Slovo cestu napřímí.

Bůh chraň a veď tu slavnost Vaši
a společnou pak budoucnost,
ať v životě Vám od něj raší
vždy požehnání dost a dost.

Ať děti, pokud Vám je přidá,
jdou za ním, v srdci nadšené,
ať vědí, kde je v světě bída,
na niž jen láska vzpomene.

Ať Vaše zem, Vám tolik drahá,
pod Božím světlem rozkvétá,
ať každý stavět napomáhá,
co zničila zlost prokletá.

Ať Ježíš k trpícím se sklání
a osloví i trýznící,
ať zvědí, že se neubrání,
až sevře je svou pravicí.

Raději ať se před ním skloní,
svá srdce láskou promění,
ať Vaše země krásně voní
v květinách, v jasu, v zeleni.

At' Pána naleznou v ní mnozí
a s ním i pravý srdce klid –
a Vás dva at' nic neohrozí:
je Bůh, a nejsou jiní bozi –
a Vás chce solí, světlem mít!

Vzájemná prosba snoubenců nebo novomanželů

Dej si na mne pozor, ty můj drahý.
Vím – myslíš dnes, že znáš mne nazpaměť.
Není to pravda. Přesvědčíš se záhy,
že mám i skrytý svět.

Dej si na mne pozor, moje milá.
Nejsem nadpozemský ideál.
To ti láska oči zaslepila
a cit ti brýle dal.

Až budeš myslit, že ses oklamala,
lásko – ať rozumíš,
že Pán ti svěřil duši, jež mu stála
za smrt a kříž.

Modli se za mne, hřích když vládnout chce mi,
svou vírou moji chraň!
Tak zvím, žes nejlepší můj přítel na té zemi,
ježž dává Boží dlaň.

Manželům

Zdravím Vás, moji milovaní –
Pánu jste drazí ještě víc.
On nesl pro Vás kruté rány
a náruč prostírá Vám vstříc.

Ví: kdysi jste se v lásce brali...
On nelituje darů svých.
Rodiny ve svou náruč halí
a s láskou touží bydlet v nich.

A když dá dítě, také pro ně
v té rodině chce domov mít,
by jako kvítek na záhoně
rostlo a mělo lásku, klid,

vidělo, jak se tat'ka s mamkou
navzájem milují a ctí –
to neklamnou mu bude známkou,
že manželství je tajemství,

jež Boží láska dala světu:
tak, jak má Pán svou církev rád,
tak manžel pro svou družku je tu
a má ji taktéž milovat

Vím, je to těžká, těžká role –
však Bůh nedává úkoly
nesplnitelné! Ve své škole
všecko Vám poznat dovolí.

Pozvete-li jej, moji drazí
do srdce jako Přítelé,
sám dá Vám poznat, co Vám schází
a jak vykročit vesele!

Pohřbete hořkosti, jež byly,
obnovte vzájemný svůj slib:
vím, chybějí Vám k tomu síly –
s ním Vám to ale půjde líp:

Poznejte hřích svůj, ze kterého
Vás spasil smrtí na kříži,
nechte se umýt krví jeho –
a radost se k Vám přiblíží!

Denně je možno začít znovu,
vše odpustit si navzájem,
svěřit se jemu – jeho Slovu –
a vkročit v zaslíbenou zem.

Vždyť překrásné má s Vámi plány –
pohled'te – přichází Vám vstříc!
Zdravím Vás, moji milovaní!
Jemu jste drazí ještě víc.

Kamilovi k narozeninám

Kdo proti nám, když Bůh je s námi,
jenž neušetřil Syna sám!
Když jeho dal – s ním všechno dá mi
a ujdu s ním všem nástrahám.

Můj drahý bratře, ať je s Vámi
doma i venku, při práci,
ať záští, útoky a klamy
milostí v opak obrací.

Ať lid kolem všichni znají
královské Vaše zrození,
a ať s ním sami počítají,
ať srdce jejich promění!

Než se tak stane, dej Vám sílu
i kdyby Vám snad hrozili
Pán přiložil už ruku k dílu –
a on svůj záměr docílí!

K narození Samuele

„Já jsem brouček malinkatý,
radost mamky, brášky, táty.
Teď chci hlavně bumbat, spát,
pozděj si i s vámi hrát.

Že jsou naši Boží děti –
to je prima, to dnes letí.
A k radosti mojí vřelé
navíc jsou i učitelé.

Tož mě, prosím, uče víře
slovy, hudbou, na papíře
a především vzorem vlastním –
jinak se sám nezúčastním!

A jí chci mít na všem podíl,
abych se včas znovuzrodil,
abych jednou žitím šel
jak biblický Samuel!

Ještě, prosím – když jsem nový,
věnujte se bratříčkovi
víc než dřív, ať nikdy žádné
žárlení ho nenapadne.

Přitom mu už, prosím, ale
dejte povinnosti malé,
ať se učí dělit s hosty
ve společné domácnosti!

Vždyť i na mne totéž čeká –
když s potřebou plínek, mléka
jednou v Božích darů věnci
přijdou další sourozenci.

Tak, mí drazí – to by bylo.
Až mi z řeči vytrávil.
Mamko, mlíčko! Pusu, tati!
A pak spinkat, moji zlatí...“

K narození dcerky

(věřící Ukrajinky a nevěřícího Čecha)

Maminko milá, Tys mi život dala
a já jsem tolik šťastna za Tebe.
Šťastna, že víš, že Bohu patří chvála
a povedeš mne za ním do nebe.

A vím, jak trpí Tvoje země rodná –
ach, kéž to není setrvalý stav!
Vždyť Pán i za ni číš svou vypil do dna
a kdo jej pozná – ten v něm bude zdrav.

Tatínku milý, Tebe též, můj drahý,
miluje Pán a chce Ti život dát.
Neváhej, prosím, oddej se mu záhy –
vždyť má i Tebe nekonečně rád.

Není to těžké; nejtěžší sám nesl
břemeno za Tě cestou k popravě;
vyčerpán třikrát pod tím křížem klesl
po bití, urážkách a únavě –

a to vše z lásky, tatínku můj milý,
protože Tě chce jednou doma mít,
kde není zlo a nedostatek síly –
jen radost, krása, veselí a klid.

Rodiče drazí, kéž mne vychováte
Ježíši k slávě, sobě k radosti
a k určené mi jednou službě svaté.
Ať moudrost pravou vždycky k tomu máte,
Pán dopomáhej Vám svou milostí!

Nejkrásnější květ zahrady

(Studentovi k přijetí na fakultu – Jan 1, 14)

Srdce se raduje, život se začíná:
pradávné jazyky – latina, řečtina –
otevrou hladové duši své poklady,
zavoní květiny spanilé zahrady.

Kolik je květů v ní! Kalichy vznešené
kdo vidí, na dávné zpěvy si vzpomene:
o bitvách, o bozích, o moři, o pouti,
lásce, jež povznáší, bolu, jež kormoutí...

Zvonek her komických rozverně zazvoní,
i růže milostných básníků zavoní.
Tam vážné túje jsou – učenců aleje,
zde vavříin tragédů srdce ti prochvěje.

Však hle: tu v trávníku chudobka malinká
zvláštní tě silou zve – z ráje snad vzpomínka?
Tíše a skromně se tulí ten k zemi květ,
sklonit se musí, kdo k němu chce přivonět.

„Kdopak jsi, kvítečku?“
„Jsem Nové smlouvy hlas,
ne sic už „klasický“, však plný vnitřních krás.
Kdo dal mi slova má, vidět se nenechá;
srdce-li dáš mu však, s radostí přispěchá.

Jen, synku, projdi se po celé zahradě,
trhej ty květy, jichž vůně je nasnadě.
Zdroj má v nich kultura, věda i právní řád,
jsou jistě pokladem, který je dobře znát.

Až ale z vůní těch hlava tě zabolí,
přijď ke mně, k chudobce: já nejsem kdokoli.
Já z Ducha Božího Slovo jsem zrozené –
Slovo, jež tělem též stalo se z lásky své.

Nech se jím oslovit, nech se jím provanout,
v zahradě antiky nepřejdi skrytý kout.
Jsem Slovo – Spasitel, z kříže můj volá hlas:
kdo žít chce, skloní se pro ten květ sedmi krás.“

K 75-tinám Lud'ka Rejcherta

20. 1. 2014 na téma prozaického proslovu
Aleše Drápala

Již pětasedmdesát let je tomu,
co, drahý bratře náš, ses narodil.
Vždy čekals, Pán až lid svůj vezme domů,
a věrně plnils svěřený Ti díl.
Měj vděčnost sboru, ježž jsi vedl k víře –
díků Pánu, jenž Tě dal nám za pastýře!

Z probuzenecké církve, vírou milé,
odešels s bratry na lidový luh;
našels tu málo víry ušlechtilé –
však věděls: i s tou církví chce žít Bůh.
Proto, ač mnohé nebylo tu slavné,
milost jsi kázal v práci neúnavné.

Na horách začals. A byli tam mnozí,
kdo ve sboru jen rozsévali svár,
jichž srdce temní ovládali bozi –
a toužili přec naděje mít dar.
Tys jim ho nesl. Věděls: vše se změní,
když přijde láska, milost, odpuštění.

Tam pozemská též naděj zastihla tě –
tak krátká, žel! – to pražské Jaro jar.
Však Pán tě volal dál do služby svaté –
maličký pražský sbor tě uvítal.
Věděls: pozemská jara rychle vadnou –
kdo naděj nemá v nebi, nemá žádnou.

Neochabovals ve svém zvěstování,
ač řady řídly pod kazatelnou –
a milost přišla. Pán se dotkl dlaní,
sbor ožil jeho láskou nezměrnou.
Věru, má smysl nepouštět pluh z ruky:
z brázd zoraných Bůh povolává pluky.

Dav sbíhal se, dům ve švech praskal zpola:
kázání, písně, hry i obrazy –
lid všemi smysly vnímal, že je volá
teď k sobě Pán mocnými důrazy.
Tehdejší dítě v mnohém dodnes žije,
jež Tebou Pán probudil z letargie.

Tys jejich ústa naplnil jim chvalou,
když Boží milost srdce dobyla,
držel ses Písma vírou neskonalou,
byť slova bodala i pálila.
Zamlčet leccos snadné by snad bylo,
tys věděl však: Pán úplně chce dílo.

Pomáhals těm, kdo hmoždili se s křížem,
jak mnohý dodnes vděčně vzpomene,
a sbor šel za tebou jak za pastýřem –
vždyť vodils jej na pastvy zelené.
I tam, kde více názorů snad bylo –
pastýřské slovo tvé nic nezvrátilo.

Dnes hlubší brázda za Tebou se vine,
než v skromnosti své sám si připustíš.
Láska tu vděčná je – a nepomine,
vždyť mnohým k Pánu pomohl jsi blíž.
V obrazech, v knihách, v lidech, v hrách i písni
zůstává víc, než fantazie vysní.

Buď s Tebou milost Boha Hospodina
(v zklamáních, v smutku nebo v obavě),
těž rodina Tvá ať si připomíná,
jak těší Pán i v těžké únavě.
Když koleno i srdce klesá k zemi,
Bůh s odvahou tu je i s nadějemi.

A tak jako Tys ujišťoval jiné.
my Tebe nyní chceme ujistit,
že Boží věrnost nikdy nepomine,
tak jako nás chce věrné vždycky mít
Kdo na vinici jak Ty koná věrně,
sám věrný, učí věřit nedověrné.

I s Tebou Boží věrnost je – ta stálá
a za všech okolností dokonalá!

Ta neopustí Tě, byť čas i mjíjí
a přátelé už předešli Tě v dál
či vzdálení jsou ti, kdo dosud žijí;
věrný je ten, kdo předmět je Tvých chval!

I v krásných změnách těch, jež's k němu vodil,
dává Ti dar a věrnosti své podíl.

Nuž ve vědomí věrnosti té stálé
dál vykroč, o ni opřen bez obav:
jsi milovaným synem nebes Krále
a dědicem všech zaslíbených práv.

Ať další čas, jenž na zemi Ti kyne,
je potěšením pro Tebe i jiné!

Přání přítelkyni

(Zjevení 3,20)

At' šperk, který sis zakoupila,
dny tvoje krásou prozáří,
at' písně, které sestra zpívá,
tě požehnáním obdaří.

At' slova, která bratr pravil,
ti pravdu poznat pomohou!
Bůh vskutku mnohé bahna zbavil,
z něž sami povstat nemohou.

Jak z ničeho svět stvořil slovy,
právě tak v jedné vteřině
odpouští, dává život nový.
To on dokáže jediné!

Kéž stane se, že – šperkem, písní –
tvůj život v koncert promění!
Víc dává, než si člověk vysní,
i květům dá vzrůst z kamení.

I tvoje srdce jeho ruka
chce změnit v krásnou zahradu,
v den mění noc a v radost muka.
Otevři lásce, která ťuká!
Největší dá ti z pokladů.

K ctihodnému jubileu

Jdou dlouhé roky, zima, léto mjí,
jsou úkoly a s Pánem oddech jest;
on v srdce vkládá něžnou melodii,
je s námi pro radost i pro bolest.

Náš milý bratře, po všechna ta léta
zrál jsi a zraješ v jeho lásce dál,
poznal jsi hořkost bezbožného světa
i sílu, kterou dává králů Král.

Manželce milé sloužíš v jejím stáří,
statečně plody země dobýváš
a modlitby Tvé čistou vírou září
a potěšit i mnohou duši znáš.

Kéž ještě dlouho jsi tu mezi námi
v zdraví a síle, plný pohody
a úsměvu – kéž od Tebe se sami
učíme překonávat neshody.

Kéž těší Tě Pán na každém Tvém kroku
a každé břemeno Ti nadzvedne –
než uplyne Tvůj počet daných roků,
a šťastně vstoupíš do jasného dne!

K úmrtí Blanky Lamrové

(Léto 2015)

Jsou barvy podzimu a barvy léta,
růžový úsvit, zeleň, sivý dým;
čím ale jsou ty všechny krásy světa
proti těm, které v nebi uvidím?

Ne, nejsou barvy vždycky rozjásané. –
někdy je šero smutku zakalí,
když člověk náhle před prázdnotou stane:
co bylo krásné, prchlo do dále...

Obejmi, Kriste, srdce rozervaná
a potěš je v svém vroucím objetí
a pověz jim, že v říši jejich Pána
je shledání a radost vzápětí.

Tam loučení už nikdy nenastane
a všechna radost se nám navrátí,
zas bude vše, co Bohem bylo dané,
a krásnější, než zde lze čekati.

Tam Pán nám setře každou slzu z oka
a úskok Zlého už se nezdaří:
prázdnotu zruší radost přehluboká
a nejskvělejší barvy zazáří!

K úmrtí věřící maminky

Ať Pán, tě, drahá, posílí
a ztiší bolest tvoji,
vždyť je to vše jen na chvíli
a nebe všechno zhojí.

Ať vše, co sestra konala,
říkala, modlila se,
i všechna bolest přestálá
se zhodnotí v svém čase.

Rozsela jistě semena,
z nichž vzrostou v lidech plody,
jak často též to znamená:
člověk se znovuzrodí!

Když domů jde ten, onen úd,
tu Tělo neumírá,
dál slouží – vždyť v něm doposud
je naděj, láska, víra.

Ty mamky lásku zasetou
rozvíjej v sobě dále,
jí služ, ať mnozí ještě jsou,
jichž cíl je v domě Krále!

A Boží láska laskavá,
jež nikdy neodchází,
ať dál Ti sílu dodává,
než přijde svatby oslava,
kde budem my i drazí!

Osiřelé rodině

Není na tom světě cíle
pro nás a pro naše milé.
Všechno mine, všechno plyne,
vlny jdou a přijdou jiné...

Kdo dal ale srdce Pánu,
hledí šťastně v onu stranu:
po bolesti kruté zdejší
Bůh ho láskou ukonejší.

Provede jej jasnou branou,
setře slzy, které kanou,
nebude tam bolest, rány,
každý je tam milovaný.

„Moji milí,“ Pán nás volá,
„na zemi je tvrdá škola.
Nikomu zde možné není
získat dobré vysvědčení.

Krví platil jsem, mí drazí,
za vše dobré, co vám schází,
za vše zlé, v čem byla vina,
nač se dobře nevzpomíná.

A proč? Abych vás měl tady,
kde smrt nemá víc už vlády,
kde již smutek možný není,
ani žádné rozloučení.

Chci být vaše věčné štěstí,
objímám vás při bolesti,
chci vás vést – nechod'te sami
kopci ani roklínami!

Vložte dlaň svou do té mojí:
žal váš se s mou láskou spojí,
ta jej zkonejší a zhojí.
Mám vás rád – nuž, buďme svoji!“

Pozůstalým

(*Kristus, náš život* – Koloským 3,4)

Dík, Pane, za budoucnost jasnou,
za domov bez bojů a běd,
za lásku nekonečně krásnou,
jíž každý může rozumět.

Dík, že čekají nás tam drazí
a jednou smíme s nimi být,
že, komu dosud směr Tvůj schází,
též smí tu cestu nastoupit.

A dík, že pro nás je to snadné –
Ty sám přec nesl's tíhu tíh.
Dej poznat kraj, kde život vládne,
ujmi se srdcí ztracených!

Odkud je moje láska?

Vánoční přání 1

Když srdce láskou naplněné
ji touží dávat tam i tu,
na jinou snadno zapomene,
již nalézt lze jen ve skrytu.

Láska, jež v chlévě zrodila se,
té naší chce dát směr a cíl;
kéž osloví tě v pravém čase.
ten, který mnohé oslovil!

Vánoční přání 2

Ač narodil se v chlévě chudém,
na svatbu zve nás jako král:
kdo stolovat s ním jednou budem,
těm bílé roucho přichystal.

Shlédni se, drahý, v jeho kráse,
nech se jím také zahalit!
Pak i ty v požehnaném čase
příbytek věčný budeš mít.

Vánoční přání 3

Každíčkou bolest, která vlomila se
do srdce tvého, do tepen i žil –
já na sebe jsem vzal, jenž v dávném čase
pro tebe v chlévě jsem se narodil.

Tak stojím tu, a vztahuji své dlaně
beze lsti, bez sobectví tobě vstříc:
Svěř se mi, drahý, vlož svou tíhu na ně –
a poznáš, že chci dát ti mnohem víc.

Mé království je bez strachu a bolu:
nezkłame se, kdo sdílí cestu mou.
Pojď, milý můj! Když půjdem oba spolu,
bolesti srdce navždy vyvanou.

Velikonoční básničky

(Pro děti do 4 let)

KAROLÍNKA:

Nechci plakat, když jsem sama,
Pán Ježíš je vždycky s náma.
Hezky to tu uklidím,
ať je nám všem dobře s ním!

AKMEL:

Proč se s Tadeáškem vadím,
když s ním ráda kamarádím?
Raděj si s ním budu hrát,
vždyť Pán Ježíš nás má rád.

LUKÁŠ:

Je nám hezky v kroužku tady,
hrajeme si dohromady.
Pán Ježíš se na nás dívá,
kdo ho rád má, ať mu zpívá!

LUCKA:

Ráda přes sluneční brýle
koukám na sluníčko milé.
A jdu, Bože, tobě vstříc,
ty máš světla ještě víc!

EMMA:

Když pastelky na stůl dáte,
nakreslím vám město zlaté.
Pán Ježíš ho připravil,
aby v něm pak s námi žil!

BARBARA:

Nekoukejte, že jsem malá,
ráda bych všem radost dala.
Ať vědí, že Ježíš – Král: –
za ně z lásky život dal!

ERIN:

Boží čas, Boží čas
přinesl mi lásky jas.
La la la, la la la,
je to láska nemalá!

TADEÁŠ:

Pro nás Ježíš na svět šel,
pro nás velkou bolest měl.
Z hrobu vstal a má nás rád,
chce nám věčný život dát!

CHLAPEC 1:

Ptáci letí po nebi.
Pána Boha velebí.
Také my ho chceme znát,
s ním se v lásce radovat.

CHLAPEC 2:

Volám, volám, už je čas,
slyšte všichni Boží hlas!
Kdo se nechá zavolat,
pozná, že ho Bůh má rád.

HOLČIČKA 1:

Na zahrádce kvete kvítí,
s láskou na ně slunko svítí.
A nám svítí Ježíš sám,
nový život nese nám!

HOLČIČKA 2:

Boží láska přišla k nám,
Ježíš dal svůj život sám.
Mě i tebe má moc rád,
chci vás všechny k němu zvat!!

Obsah

Předmluva	5
Pozvání ke Spasiteli	7
Mám tě rád	9
Dvojí narození	10
Jediná pomoc	11
Skála věků	13
Peklo je!	14
Odpoledne v lese	15
Poselství evangelia	17
Návrat	19
Narozené dceři nevěřících rodičů	21
Vítězná hra	22
Dílo jemných rukou a něžného srdce	24
Slovo o internetu pro zklamané	27
Kříšťál, který se neroztříští	28
Opravdová pohoda	30
Povzbuzení na cestě víry	33
Úvahy o životě	35
Podvečer sociální pracovnice	36
Nejlepší fotograf	40
Marná lidská snaha a dokonalá Boží milost	43
Mám otevřít?	45
Obnova	47
Nabídka spolupráce	48
Nejlepší přítel	50
Prosba za lásku	52
Bajka z lesa	53
Modlitby	55
Přímluva	57

Syn Hagar	58
Pomalů a něžně	59
Monolog dospívající	60
Úvaha děvčete	61
Úvaha lékařky	62
K zamyšlení	65
Misionářskému páru v manželské krizi	67
Zahořklému člověku	69
Pomoc domnělá a skutečná	71
Čeho se držíš?	72
Monolog Marie	75
Rozhovor na obloze	77
Pro různé příležitosti	81
Svatební blahopřání	83
Vzájemná prosba snoubenců nebo novomanželů	85
Manželům	86
Kamilovi k narozeninám	88
K narození Samuele	89
K narození dcerky	91
Nejkrásnější květ zahrady	92
K 75-tinám Ludka Rejchrt	94
Přání přítelkyni	97
K ctihodnému jubileu	98
K úmrtí Blanky Lamrové	99
K úmrtí věřící maminky	100
Osiřelé rodině	101
Pozůstalým	103
Odkud je moje láska?	104
Velikonoční básničky	106

PhDr. Ivana Kultová

se narodila v Praze r. 1946
v nevěřící rodině. Boha začala
hledat na vysoké škole, nejprve –
vzhledem k původu ze strany otce
– v židovském prostředí, později

nalezla Pána Ježíše jako osobního Spasitele a Pána a
domov víry v evangelikálním křesťanství.

Znovuzrození prožila v roce 1981.

Na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy vystudovala
postupně obory hebraistika-latina a rómština-etnologie.
Pracovala v Encyklopedickém, Orientálním a
Pedagogickém ústavu Akademie věd a jako zahraniční
referentka ve Svazu invalidů, v roce 1979 přešla do
plného invalidního důchodu. Jako bezdětná vdova žije
v Kunraticích u Cvikova v křesťanské rodině a věnuje
se překladům, recenzím a pomoci v hospodářství
hostitelské rodiny. Je členkou sboru Bratrské jednoty
baptistů ve Cvikově.